

El Bàsquet Manresa torna a estar de moda

L'humil i ambiciós projecte del Baxi Manresa ha arribat al seu punt àlgid aquesta temporada. A l'excel·lent rendiment esportiu s'hi uneix una comunitat total amb l'afició i la ciutat. Cinc anys després de baixar a l'infern, el Bàsquet Manresa torna a tocar les portes del cel.

Chima Moneke es fa una foto amb els aficionats de la Grada d'Animació Foto: Joaquim Alberch/Baxi Manresa

El 26 d'abril de 2017 l'ICL Manresa perdia a Màlaga i confirmava el seu descens a la LEB Or. Quedaven encara sis jornades per disputar. El club manresà acabaria aquella temporada amb un balanç de 5 victòries i 27 derrotes, certificant el tercer descens esportiu en els darrers cinc anys. En els dos anteriors el club es va salvar per la via administrativa, però en aquest no hi va haver salvació possible. Una mort anunciada que, vist en perspectiva, va servir d'impuls al club. Un pas enrere per fer-ne dos endavant: gairebé cinc anys després d'aquella tràgica nit, l'ara Baxi Manresa ha disputat la Copa del Rei per primer cop des del 2004, viu en la zona alta de l'ACB i està meravellant Europa a la Basketball Champions League.

El creixement del club des del seu pas per la LEB Or ha estat meteòric i ni la pandèmia de la covid-19 ha pogut frenar una progressió que ha portat els manresans a gaudir dels seus millors anys d'aquest segle. El Bàsquet Manresa ha viscut un intens procés de transformació, amb canvis clau

en diferents àrees del club i diversos protagonistes que ajuden a explicar l'èxit actual. Tot sense perdre l'essència del club.

Foto: Joaquim Alberch/Baxi Manresa

Mantenir el club amb vida

«La moral estava molt baixa, i amb el descens a la LEB vam tocar fons». Ho explica Guillem Jou, actual capità del Baxi Manresa, que va arribar al planter del club uns anys abans d'aquest descens. I és que la situació del club desprenia dramatisme, tant en l'àmbit econòmic com en el social i esportiu. Les dades parlen per si soles: des de la temporada 2013/14 fins a la 2016/17, quan es confirma la pèrdua de la categoria, el club manresà va perdre un total de 101 partits i només en va guanyar 33. «El descens ens va servir per fer un *reset*, un canvi d'aires. Va arribar el nou president, vam fer una passa enrere i, vist en perspectiva, ens ha sortit molt bé», apunta Jou. Però no va ser fàcil.

Xevi Pujol: «Un segon any a la LEB ho hauria canviat tot»

Josep Sàez Mateos va assumir el càrrec de president als seus 51 anys, després de dos anys com a membre del Consell d'Administració del club i un al Comitè Executiu. La situació era molt delicada, i l'empresari manresà i la seva junta directiva van traçar un pla d'actuació, amb una urgència clara: «El primer gran objectiu que ens vam marcar va ser assegurar la viabilitat del club, i aquesta estava més assegurada si aconseguies pujar a l'ACB, perquè és més fàcil obtenir suports econòmics. La LEB és una competició molt dura, tens molt poca visibilitat i és difícil trobar patrocinadors» Remarca aquesta idea Xevi Pujol, director esportiu del Baxi Manresa i aleshores membre del cos tècnic: «Un segon any a la LEB ho hauria canviat tot». S'havia de tornar a l'ACB el més ràpid possible.

Per tots és sabut que es va aconseguir, però no va ser fàcil. El final de la història va ser tan apoteòsic, apallissant el Melilla Baloncesto en el cinquè i definitiu partit de la final per 97-67, que ens pot fer oblidar les grans dificultats que hi va haver en el camí. L'ICL Manresa no va assolir l'ascens per la via ràpida, que consistia a quedar en la primera posició de la lliga regular per pujar de forma directa sense passar pels play-off, honor que va recaure en el Cafés Candelas Breogán. Els de Lugo també es van imposar als manresans en la final de la Copa de la Princesa.

Els jugadors del Baxi Manresa celebren la seva victòria al palau Blaugrana, el 9 de gener d'enguany. Foto: Joaquim Alberch/Baxi Manresa

L'ICL Manresa va acabar la lliga regular en la tercera posició, per darrere dels gallecs i el CB Prat. Tothom tenia clar que el bitllet de tornada a l'ACB s'hauria de guanyar als play-off, però en l'últim partit del curs al Nou Congost hi va haver un gir de guió inesperat i contundent. En la roda de premsa posterior a la derrota contra el Força Lleida, el tècnic Aleix Duran va sorprendre propis i estranys disparant contra l'afició: «Era un partit a casa i semblava que juguéssim a fora», va començar, per afegir després que «afrontarem els play-off amb aquest ambient i aquest entorn que tenim, que no és l'idoni, ni favorable, ni el que tenen altres clubs [...]». Tots aquests clubs tenen un avantatge sobre nosaltres, i és que fan les coses des de la il·lusió, i nosaltres afrontarem un play-off des de l'obligació». Va parlar també de «la no connexió amb el públic» L'endemà, el club anunciava el seu acomiadament. Quedaven sis dies per a l'inici de la fase decisiva de la temporada, i la banqueta manresana quedava òrfena.

Aquesta va ser una de les decisions més difícils que ha hagut de prendre Sàez en els seus cinc anys de mandat. «Com a president, són les decisions que et toquen de prendre. I no totes han de ser fàcils, hi ha moments que, naturalment, per a mi també són desagradables», explica el manresà, que afegeix que «amb l'Aleix vam coincidir fa poc i estic molt content que torni a estar en un equip de primer nivell -és ajudant de Jaume Ponsarnau al Casademont Saragossa-, està fent molt bona feina. No va ser res personal, va ser per intentar canviar la dinàmica que portàvem. Era molt important pujar i en aquell moment necessitàvem un canvi».

L'escollit va ser Diego Ocampo, que les temporades anteriors havia dirigit el Múrcia, l'Estudiantes i el Joventut a l'ACB. El d'Orense assumia un gran repte sense pràcticament temps i amb l'obligació de tornar l'equip a l'elit. La primera eliminatòria va ser duríssima, agònica, amb l'ICL Manresa eliminant el Leyma Corunya en cinc partits. A les semifinals els del Bages es van desfer per la via ràpida del Trapa Palència, en tres partits igualadíssims i no exempts de patiment: 86-85 i 82-80 al Nou Congost, 76-83 a Palència. A la gran final esperava el Melilla, que va vendre cara la pell: els manresans es van emportar els dos primers partits al Nou Congost, però els melillencs van igualar la final al Pabellón de Deportes Javier Imbroda. El cinquè i decisiu partit va ser com un

premi del destí, com si algú volgués reconèixer que els manresans ja havien patit prou i es mereixien una gran celebració. El 18-19 que reflectia el marcador al final del primer quart feia témer el pitjor, però els jugadors manresans, impulsats per una afició entregada que va omplir de vermell les graderies, van escombrar el seu rival en els vint minuts següents, amb un contundent parcial de 58-31.

S'acabava el suplici: el Bàsquet Manresa tornava a l'ACB i ho feia recuperant la connexió amb la seva parròquia. Amb la ciutat.

La Grada d'Animació, durant un partit al Nou Congost. Foto: Joaquim Alberch/Baxi Manresa

Recuperar un avantatge

«Sempre explico que quan vaig començar a interessar-me pel bàsquet, anava al Vell Congost a veure partits, i hi havia una gran quantitat d'equips catalans a l'elit. I molts ja no hi són. En canvi, el Bàsquet Manresa continua. Hi ha d'haver alguna cosa perquè això sigui així, i aquí no hi entren ni presidents ni directius, és la ciutat i la seva afició pel bàsquet i els colors del seu club. Hi ha molta gent que els sent i els viu, i aquest és el nostre avantatge». Aquesta nota anecdòtica del president Sàez serveix per detallar un altre dels punts claus del projecte: la recuperació de l'afició. «I si ascendim, què farem l'any que ve? Aquesta és una pregunta que ens fèiem sempre durant l'any de la LEB. I teníem molt clar que, un cop assegurada la viabilitat del club, la part més important era recuperar l'afició, que la gent tornes a parlar de bàsquet a Manresa, que estigués il·lusionada amb el projecte».

La recuperació ha estat progressiva, i ara mateix la comunió entre el club i els seguidors és total. Només cal veure l'expedició manresana que va acompanyar el Baxi Manresa en la Copa del Rei, amb més de 400 aficionats a Granada, alguns d'ells sense entrada. Hi ha una identificació absoluta amb l'equip i els valors que transmet, i els Moneke, Bako i companyia són els nous ídols de molts nens i nenes que s'estan aficionant al bàsquet. I s'ha arribat a aquest punt fent petites

---

passes, com explica Sàez: «aquest any és la culminació d'un procés. Tenim la ciutat molt endollada amb el club, i això és la satisfacció més gran que podem tenir.»

Josep Sàez: «Un cop assegurada la viabilitat del club, la part més important era recuperar l'afició, que estigués il·lusionada amb el projecte»

«La temporada de la LEB va ser molt dura, però vam aconseguir una cosa molt important: tornar a engrescar l'afició», afirma Jou, que exposa una opinió compartida des de l'entorn del club i els grups d'aficionats: «En les últimes temporades abans del descens la gent no gaudia com en anys anteriors. Crec que la gent estava desmotivada amb el bàsquet, i necessitaven viure una temporada bona i vibrant». Té tot el sentit del món. A la LEB es va guanyar i competir, que eren dues coses poc habituals en els darrers cursos a l'ACB. Tornant a les dades, en els quatre anys previs al descens només es van guanyar un 24,6% dels partits, i al Nou Congost es perdien 7 de cada 10 partits. El contrast amb els anys posteriors a l'ascens és enorme, i és que des d'aleshores s'han guanyat un 49,1% dels partits, amb un 57,6% de victòries en els partits al Nou Congost (pel 29,8% del període anterior) i un 40,3% a domicili (19,4%).

I aquesta temporada ja és d'una altra època: l'equip ha arribat a l'aturada per la Copa situat en la tercera posició de la classificació, només superat pels dos clubs de futbol (Reial Madrid i FC Barcelona), amb un balanç de 14 victòries i 7 derrotes. I amb el Nou Congost convertit en un fortí gairebé inexpugnable: a l'ACB hi han caigut 9 equips i només el Madrid i el València n'han sortit victoriosos. I tot en un any on també s'està meravellant a Europa, on és un dels millors equips de la Basketball Champions League, amb un balanç de 6 victòries i només 2 derrotes a finals de febrer. Però aquesta connexió amb l'afició, que per trobar quelcom similar hauríem de tirar enrere fins al segle passat, no ve només d'aquesta temporada.

«Vam aprofitar l'impuls dels play-off per tornar a enganxar l'aficionat i crear un gran ambient. Per tornar a ser un club viu», exposa Pujol, un habitual del Nou Congost des dels seus primers anys de vida. Primer com a aficionat, després dins del cos tècnic i ara com a director esportiu. Segueix el fil Sàez, que recorda que quan va arribar a la presidència «la massa social estava desconnectada del club, exceptuant una sèrie d'incondicionals gràcies als quals hem pogut continuar treballant sempre». Ara «vas al pavelló i veus la gent molt identificada amb el club». I exposa un punt clau: «Hem aconseguit això gràcies a totes les persones que han passat pel club: jugadors, entrenadors, treballadors? Tots amb una línia determinada que és comuna: tenir molta il·lusió. Amb el pressupost que tenim no podríem estar aquí, necessitem altres valors».

Un dels aspectes clau en aquesta recuperació de la massa social ha sigut el paper de la Grada d'Animació, que amb més de 200 membres s'encarrega de portar la veu cantant en els partits com a local i d'encendre la resta del pavelló. I no només això, sinó que han fet tota classe d'iniciatives per atraure nous aficionats al Nou Congost. I han ajudat a atraure els més joves. «Les generacions que enganxes ara són el futur del club. Són molt importants perquè donen continuïtat al club i al projecte», explica Sàez. I això no ha d'acabar aquí, com exposa el president en clau de futur: «Del que es tracta és que el projecte continuï sent rellevant per a la ciutat».

El nord-americà Joe Thomasson saluda a una afició entregada a l'equip, al Nou Congost. Foto: Joaquim Alberch/Baxi Manresa

L'estabilitat, clau pel projecte esportiu

«Els projectes necessiten temps, i això en l'esport professional no sempre és possible. Tens una massa social que t'exigeix, uns espònsors que aposten per tu? no sempre els *timings* et porten a tenir aquesta paciència». Pujol ens parla d'un dels grans mals de l'esport professional de primer nivell, un element que es veu cada cop més a l'ACB: la falta de paciència. Són molts els exemples de projectes que semblaven sòlids i que s'enfonsen per culpa de canvis de rumb constants, a decisions preses basant-se en la immediatesa dels resultats. Burgos és l'exemple més recent: han passat de guanyar la Basketball Champions League a tenir tres entrenadors diferents en els sis primers mesos de competició. I la llista d'exemples és extensa, amb un constant ball de banquetes durant la temporada.

Una peça clau per entendre aquest projecte és la figura del patrocinador principal, Baxi. L'empresa líder en solucions de climatització, integrada dins el grup BDR Thermea, va signar el seu patrocini amb el Bàsquet Manresa l'estiu del 2018, i el maig de 2021 va anunciar la continuïtat per a les pròximes tres temporades. Quan es compleixi, ja s'haurà convertit en un patrocinador

històric, amb sis temporades donant nom a l'equip. «Baxi ens ha donat molta estabilitat, cobreix una part important del pressupost i això ens permet treballar molt bé», exposa Sàez, que destaca la figura de Jordi Mestres, CEO de la companyia: «Ha lluitat molt per aquest patrocini. Ell depèn d'una multinacional molt important, i ha hagut de liderar i explicar el perquè d'aquest patrocini». I el resultat, fins ara, és excel·lent: «Les coses els estan anant molt bé amb nosaltres i això també ens beneficia. És un *win-win* total. Estem molt agraïts perquè han tingut un compromís molt valuós amb nosaltres en moments complicats».

La Grada d'Animació va agrair a l'equip la seva temporada. Foto: Joaquim Alberch/Baxi Manresa

Aquesta estabilitat en tots els àmbits, assolida al llarg dels anys, ajuda a entendre la magnífica situació que viu el Bàsquet Manresa, com explica Pujol: «Portem quatre anys seguits a l'ACB i hem anat creixent cada any. Ens hem tornat a guanyar el respecte de la gent del negoci, fent que tornin a creure en Manresa. Des de fora valoren la manera que tenim de treballar, veuen que som seriosos i que intentem fer les coses bé. Això ens dona un respecte que per a un club petit és molt important: ens ajuda a ser més competitius al mercat, que els jugadors tinguin una millor concepció sobre nosaltres, que donin importància al fet d'estar aquí, que ens escoltin quan els proposem ofertes de renovació? Al final tot és una roda». I no és fàcil arribar fins aquí, com puntualitza el jove manresà: «Aquesta situació s'aconsegueix amb temps i requereix prendre moltes decisions en l'àmbit esportiu, social, econòmic? I que la majoria siguin encertades».

Xevi Pujol: «Portem quatre anys seguits a l'ACB i hem anat creixent cada any. Ens hem tornat a guanyar el respecte de la gent del negoci, fent que tornin a creure en Manresa»

I tot aquest treball, tot aquest procés de creixement, ha anat donant els seus fruits en forma de resultats. En la temporada del retorn a l'ACB, el club va aconseguir portar un dels entrenadors més cotitzats de l'ACB, l'exjugador i llegenda del club Joan Peñarroya. Ocampo va decidir acceptar una oferta per entrenar el filial del Barça, i Román Montañez, una altra llegenda que ocupava el càrrec de director esportiu, va convèncer el de Terrassa per acceptar el repte de mantenir l'equip a l'ACB. I no només ho va fer, sinó que va anar un pas més enllà: el Baxi es va classificar per a la Copa del Rei --no la va poder disputar perquè l'ACB va decidir considerar l'Estudiantes com a amfitrió, i va deixar fora els manresans, que eren el vuitè classificat--, tornar a disputar els play-off pel títol 21 anys després, i guanyar-se així una plaça per disputar competicions europees el curs següent.

«Hem tingut la sort de tenir grans entrenadors, i el Joan Peñarroya ens va ajudar a ser ambiciosos. Compartia amb nosaltres la idea que som el Manresa i la nostra situació és la que és, però hem de tirar sempre endavant. L'equip era molt bo i vam tenir mala sort amb les lesions, però així i tot vam acabar en els play-off quan el màxim objectiu era la permanència», recorda Sàez. La figura de la banqueta ha estat clau en aquests anys, com exposa Pujol: «Sempre hem anat amb la idea d'intentar tenir el millor entrenador possible, i a partir d'aquí procurar fer equips equilibrats i competitius».

Després d'aquest gran any, va ser impossible retenir Peñarroya, que va acceptar l'oferta de Burgos. La seva marxa va deixar un cert desànim en l'afició manresana, però la solució del club va ser la millor possible, inimaginable per a molts: Pedro Martínez tornava a Manresa per viure la seva tercera etapa. El segon entrenador amb més partits a l'ACB, només superat per Aito García Reneses, agafava el relleu per continuar amb el creixement del projecte.

Foto: Joaquim Alberch/Baxi Manresa

El millor entrenador possible

Si es fes una enquesta entre els aficionats dels equips de l'ACB sobre quin entrenador els agradaria tenir, el nom de Pedro Martínez seria un dels més votats. No hi ha cap dubte. El de Barcelona està reconegut com un dels millors entrenadors de la història de la competició, i aquesta tercera etapa a Manresa és un gran exemple del perquè d'aquest reconeixement.

De les 28 temporades que porta a l'ACB, 8 han estat a Manresa, dividides en tres etapes: de la 1990/91 a la 1993/94 dirigint el TDK Manresa, la 2014/15 entrenant La Bruixa d'Or, i des de la 2019/20 fins a l'actualitat amb el Baxi. En total, i comptant només partits a l'ACB fins al febrer de 2022, Pedro Martínez s'ha assegut a la banqueta manresana en 264 partits, dels quals n'ha guanyat un 47,3%. Un percentatge espectacular, especialment si tenim en compte que el club ha tingut sempre un dels pressupostos més baixos de la competició.

«No seré jo qui ara descobreixi Pedro Martínez. És un gran entrenador, però em quedo amb el Pedro persona. És un gran professional i una molt bona persona», explica Sàez, peça clau en la continuïtat any rere any de l'entrenador, un dels més desitjats de la lliga. I el seu paper va més enllà del que es veu a la pista: «És un apassionat del seu treball, pensa en el Bàsquet Manresa les 24 hores del dia. És ell qui ens marca la línia a seguir, és tan exigent amb ell mateix que ens fa exigir a tots. Ens ha ajudat a crear l'estructura esportiva que tenim ara». En la mateixa línia es mou Pujol, que assegura que el tècnic «és una part activa i molt implicada en el procés d'incorporar jugadors».

Pedro Martínez i Xevi Pujol, abans d'un partit de pretemporada. Foto: Joaquim Alberch/Baxi Manresa

Josep Sàez: «Pedro Martínez és tan exigent amb ell mateix que ens fa exigir a tots. Ens ha ajudat a crear l'estructura esportiva que tenim ara»

Un altre dels segells d'identitat de Pedro Martínez és com ajuda a progressar els més joves. Tenim molts casos en els darrers anys: Lundberg, Jou, Sima, Dani García, Valtonen? «Si creus en ell, en les coses que et diu i les apliques, t'ajuda a créixer moltíssim», explica Jou, un dels casos més evidents de progressió sota les ordres del barceloní. «T'ajuda a millor en aspectes bàsics del joc que sovint no es treballen perquè es donen per suposades. Millores en petites coses que, sumades, et fan jugar millor. I això et fa augmentar la confiança, que és clau per explotar tot el teu potencial».

Guillem Jou: «Si creus en Pedro Martínez, amb les coses que et diu i les apliques, t'ajuda a créixer moltíssim» L'home de moda

«En la situació actual tots semblen més bons del que som». La frase ens la diu Pujol, que manté la humilitat tot i ser un dels principals focus mediàtics d'aquest Baxi Manresa. Entrevistes i reportatges als principals mitjans de comunicació estatals, innombrables mencions a les xarxes socials? El director esportiu més jove de l'ACB és en boca de tots, però manté els peus a terra.

Però recapitem. Pujol, que va estar a les categories inferiors del club fins als quinze anys (un base elèctric i treballador), es va incorporar oficialment a l'staff tècnic del Bàsquet Manresa la temporada 2014/15, a les ordres de Pedro Martínez. Tenia 23 anys i feia unes temporades que col·laborava amb el club de manera extraoficial, ajudant en els entrenaments i l'anàlisi dels rivals, en una petició directa de Jaume Ponsarnau,aleshores primer entrenador. I va continuar a la banqueta fins a l'estiu de 2020, treballant amb diferents entrenadors i fent tàndem amb Marc Estany, amic inseparable des de la infància i una altra peça clau del cos tècnic. Fins que se li va presentar una oportunitat de les que et canvien la vida, però que no pots saber mai si per a bé o per a mal.

Després de la primera temporada de Pedro Martínez, el Baxi Manresa decidia no prolongar el contracte de Román Montañez. El de Sant Joan de Vilatorrada deixava així el club després de tres temporades com a director esportiu, en les quals els resultats esportius havien estat positius (ascens a l'ACB, classificació per als play-off). La decisió va ser compromesa i part de l'afició no la va compartir ni acabar d'entendre. «La relació amb el Román sempre ha estat excel·lent, però creia que podíem fer les coses d'una altra manera. No és que ell no fes bé la seva feina, al contrari, però ho volíem fer d'una altra manera», exposa Sàez.

I si la decisió de no renovar Montañez va sorprendre a molts, la de nomenar Pujol com a nou director esportiu va agafar tot l'entorn amb el peu canviat. Que si massa jove, que si no té experiència? Ara tothom celebra el seu treball, però fora del club no van ser molts els qui hi van creure des de l'inici. «Des de fora es deia que no tenia experiència en el càrrec, i com a tal és cert, però els que el coneixíem veiem tot el bàsquet que mirava, com ajudava a tothom a prendre decisions des del punt de vista tècnic? És una persona molt apassionada de la seva feina. Era un gran tècnic assistent i un dia hauria pogut ser primer entrenador. Era molt jove, sí, però tenia clar que podia fer aquesta feina. I em sembla que no m'he equivocat, hem fet un gran salt de qualitat», resumeix Sàez, que va ser la primera persona que va proposar el nom de Pujol per aquest càrrec. A la pregunta de si li va fer por assumir el càrrec, Pujol respon que no. «Em vaig centrar en el meu dilema personal. M'estava formant com a entrenador, estava decicant les 24 hores del dia a pensar com a entrenador. La part més de direcció esportiva m'interessava i havia anat fent algunes tasques, però el meu cap pensava com a entrenador. Al cap d'un dia de rebre la proposta, em vaig fer la següent pregunta: com em sentiré d'aquí a un any? Em lamentaria per seguir com estava o per haver canviat? I vaig tenir la resposta molt clara. I aquí estic. Al final, crec que el valent va ser qui em va proposar, però era un canvi de rol dins del mateix escenari. La por no hi era».

Nil Duarte (delegat), Marc Estany (entrenador ajudant), Pedro Martínez (entrenador), Xevi Pujol (director esportiu), Salva Camps (entrenador ajudant) i Adrià Sabata (fisioterapeuta), celebrant la classificació per a la Copa del Rei. Foto: Joaquim Alberch/Baxi Manresa

Fitxatges clau

El gran encert en els fitxatges és una de les claus del bon rendiment del Baxi Manresa aquesta temporada. Especialment en aquest curs. Els Moneke, Francisco, Thomasson o Valtonen estan en boca de tots i és probable que el curs vinent no defensin els colors vermells, però fa una temporada eren autèntics desconeguts per a la majoria. S'entén, doncs, que sovint preguntin a Pujol pel seu mètode. «No hi ha secrets, és posar-hi dedicació i temps», i no vol caure «en la trampa de creure que tot està bé i que em puc deixar anar i relaxar-me, intento anticipar-me a les coses del dia a dia i pensar en el mitjà-llarg termini». El manresà afegeix també que «l'equip està jugant bé i sent competitiu, assoleix els objectius, però la meua incidència en el dia a dia de tot això és força menor. Es parla poc del cos tècnic i és clau en tot aquest èxit. Som un equip de gent molt implicada i que intentem fer les coses bé».

Com comenta Pujol, una de les idees fixes des de la direcció esportiva és disposar del millor entrenador possible i dissenyar equips equilibrats i competitius, i això és possible amb una combinació de «jugadors amb experiència, jugadors que puguin tenir un recorregut i jugadors de la casa que puguin créixer amb nosaltres? I certes apostes de risc. I a partir d'aquí, anar a la guerra». Però com es decideixen aquests noms? És un procés on influeixen diversos factors i intervenen diferents protagonistes, com ens explica el mateix Pujol.

«Intento anar fent un seguiment de diferents competicions i a partir d'aquí ho entenc com un procés d'eliminació. Partim d'unes llistes amb diferents noms, que evidentment són flexibles i pots anar allargant o escurçant durant la temporada. Però la clau és anar eliminant noms durant el curs i arribar al moment del mercat amb les idees clares». I afegeix que també és crucial «veure què ha funcionat a l'equip i què li ha faltat, sobretot comparant-lo amb la lliga en la qual estem i

parlant amb l'entrenador, per mirar com podem millorar el que tenim». I hi ha un aspecte que Pujol té clar: «No sempre surt ni sortirà tot bé, però som fidels a la idea que tenim. A partir d'aquí, no podem aspirar a jugadors de gran cartell ja consolidats al primer nivell europeu, així que hem de buscar en altres llocs. I aquí hem d'intentar tenir bona informació i anticipar-nos per poder trobar el jugador adequat. És molt important saber on anar a buscar els jugadors que necessites».

El tècnic badaloní Pedro Martínez ha aconseguit conjuntar un equip molt competitiu. Foto: Joaquim Alberch/Baxi Manresa

Xevi Pujol: «No sempre surt ni sortirà tot bé, però som fidels a la idea que tenim»

En aquest sentit, hi ha un perfil de jugador que encaixa perfectament amb la idea del club: «Els jugadors que estan desenvolupant-se i en una direcció encara ascendent, que vulguin créixer i continuar treballant. Ens sentim còmodes amb aquest perfil. Per com som com a club, necessitem gent amb la mateixa ambició que nosaltres. I a partir d'aquí combinar-los amb jugadors amb experiència, que saben on estem i com és el club i la lliga».

Una de les característiques principals del Baxi Manresa en aquestes darreres temporades és la química que hi ha dins el vestidor. «Dels que he estat, recordo que l'any de la LEB hi havia una química brutal entre els jugadors. L'any passat també, tot i que amb la covid-19 tot estava més limitat», exposa Jou, que explica que aquesta temporada «entre el grup que ja hi havia de l'any passat i els nous jugadors hi ha hagut una gran connexió. Molts dels que han arribat tenen una alegria que contagien a la resta, i la bona relació que hi ha fa que els moments complicats a pista

siguin més fàcils de superar. Els companys t'ajuden a passar els mals moments». El de Llagostera afirma que «no només són grans jugadors, també unes persones increïbles, amb moltes ganes de treballar. I aquest és principal motiu pel qual tot va tan bé».

Guillem Jou: «Entre el grup de jugadors que hi havia l'any passat i els nous hi ha hagut una gran connexió»

I això és un aspecte que es busca des de la direcció esportiva: «Quan t'interesses per un jugador, has de saber qui t'estàs ficant a casa». Pujol valora així la química aconseguida dins el vestidor aquesta temporada: «La veritat és que són bona gent. Cadascú, des de la seva cultura i personalitat, ha sabut trobar el seu espai. Es respecten molt entre ells. La clau és que tothom sap què ha de fer per ajudar l'equip, saben el que el club i l'entrenador els demanen perquè les coses vagin com han d'anar. Ho tenen clar i estan focalitzats. Com que tenen la sensació que tots estan en el mateix vaixell, tots remen en la mateixa direcció».

Sintonia dins el club

Des de fora, la química i bona relació que hi ha dins el vestidor també es veu reflectida en els diferents estaments del club. La sensació és que la connexió entre la directiva, la direcció esportiva i el cos tècnic és total. Un aspecte clau que no sempre és fàcil d'aconseguir, però que ajuda a construir projectes guanyadors i, sobretot, a reconduir situacions complicades. I des de dins el missatge que transmeten els protagonistes reforça aquesta idea.

Josep Saèz, en la presentació de l'equip a la Mútua Intercomarcal. Foto: Joaquim Alberch/Baxi Manresa

Un club esportiu, en molts sentits, no deixa de ser una empresa. I, com en qualsevol empresa,

tothom és important. Però quan es tracta d'un club petit, que competeix contra autèntics transatlàntics, la feina de cada persona és de vital importància. «Totes les persones que estem dins del club seguim la mateixa línia de treball i som una pinya. Sense la feina diària de tota la gent del club, aquest projecte no seria possible», remarca Sàez.

Hi ha tres estaments bàsics del club que s'associen a tres noms propis: Josep Sàez, Xevi Pujol i Pedro Martínez. Com dèiem, hi ha més gent al darrere, però són les tres cares més visibles a banda dels jugadors. I la bona relació entre ells és una de les claus per entendre l'èxit recent de l'entitat. En parlen ells mateixos, a excepció de Pedro Martínez, que durant la temporada només parla públicament en les rodes de premsa oficials:

Pujol: «Tinc un respecte immens pels dos, i els estic molt agraït perquè tant un com l'altra han confiat en mi. La sensació és que amb ells tot és més fàcil».

Sàez: «Soc un més de l'equip. No soc un president que està a una altra banda, sinó que intento compartir tot el que passa al club i que les coses flueixin, sent un integrant més de l'equip».

Pujol: «Té una gran experiència i coneixement en molts àmbits, i així i tot és una persona que primer escolta i després opina. I això és molt important, perquè a l'hora de prendre decisions que et fan anar cap a una banda o cap a una altra (moltes vegades de forma definitiva), tenir aquest punt de pausa és vital per equivocar-te menys».

Sàez: «En l'àmbit esportiu, les figures més importants són el Pedro i el Xevi. Jo els ajudo, però no prenc les decisions esportives, aquesta és la seva responsabilitat».

Pujol: «Sempre m'ha deixat treballar a gust i quan he necessitat alguna cosa, m'ha aconsellat. És una persona que et deixa el teu espai per a treballar i que saps que sempre està allà»

Sàez: «La relació amb ells és molt bona. Crec que em veuen com un integrant més de l'equip, no com un president que va a la llotja i està fora del seu cercle. Cadascú té la seva funció, i la meva responsabilitat és donar-los servei perquè tot funcioni, intentant resoldre els problemes que es presenten, ajudar i que continuem tirant endavant».

Pujol: «Amb el Pedro parlem molt cada dia, tant dins com fora de la temporada. Tenim una visió del bàsquet molt similar, i ell sap com soc i jo sé com és. Crec que ens combinem bé».

Mirar el futur amb il·lusió

D'ençà que va tornar a l'ACB, el Bàsquet Manresa ha aconseguit diverses fites històriques: classificar-se pels play-off 21 anys després, entrar a la Copa del Rei (18 anys després), tornar a competir a Europa (20 anys), imposar-se al Barça al Palau Blaugrana (25 anys) i guanyar la Lliga Catalana (22 anys). Tot amb una aposta pel bàsquet ofensiu, donant espectacle i reafirmant el valor de la paraula equip. I pel camí, s'ha recuperat la connexió amb l'afició i la ciutat. I això que, pel mig, hi ha hagut una pandèmia que va deixar el món paralitzat durant molts mesos. Amb aquest present tan il·lusionant, què hem d'esperar del futur?

La temporada es va encaminar molt bé amb el triomf en la Lliga Catalana guanyant al FC Barcelona a la final. Foto: Joaquim Alberch/Baxi Manresa

Sàez és explícit: «Com sempre, tota la prudència. Del que es tracta és que el projecte continuï sent important per a la ciutat i competint a l'ACB. Tot el que ens vingui per sobre d'això serà fruit dels nostres encerts. Serà molt difícil generar molts més ingressos dels que tenim i encara tenim una part de deute que hem d'amortitzar, així que hem de continuar sent austers. El que és el Bàsquet Manresa. Però amb l'esperit i la il·lusió que tenim ara, que ens fa superar moltes coses». Pujol hi ha afegeix: «Hem de mantenir els peus a terra, sobretot internament. Això ens permetrà seguir amb el que volem fer, sent ambiciosos i a la vegada mantenint una humilitat. Al final nosaltres hem de fer les coses molt bé i treballar de valent per poder ser competitius».

I Jou ho complementa: «Hem de ser ambiciosos però sense perdre el nord. Tenim el pressupost que tenim i a la pretemporada sempre som un dels candidats a tenir opcions de baixar. Les coses funcionen quan treballes bé i apliques el teu mètode. La clau és ser ambiciosos sense perdre de vista l'objectiu principal, que és mantenir la categoria».

Sàez conclou: «No hem de tenir por. Hem de sortir a competir cada dia. A vegades les coses sortiran millor i d'altres pitjor, però el que hem d'intentar és sempre fer les coses ben fetes: treballar al màxim, entrenar fort... Al final és un esport, i hi ha equips que són millors que tu. Però s'ha de mantenir la il·lusió competitiva i intentar fer el millor paper possible, juguis on juguis. La clau és sentir orgull del teu equip i intentar fer les coses bé». Hi ha dues paraules que es repeteixen: ambició i humilitat. Dos valors intrínsecs d'un projecte que ha recuperat l'essència del Bàsquet Manresa i l'ha catapultat a la primera línia del bàsquet estatal i europeu. Al final passarà el que hagi de passar, l'ACB és una competició molt dura i no sempre les coses sortiran bé, però com diu el capità Jou, «tal com està el club, tot fa pensar que les coses aniran bé».

Rafa Martínez va voler compartir amb els aficionats l'alegria per la classificació per la Copa del Rei. Foto: Joaquim Alberch/Baxi Manresa